

Arrest

nr. 330 520 van 30 juli 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 4 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 21 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger. U bent geboren en getogen in het dorp [K.] in het district Rodat van de provincie Nangarhar. U bent Pashtun van origine en u bent een soennitisch moslim. U liep school tot klas 5 in Afghanistan. Uw broers [J.K.] en [J.K.] werkten voor het nationale leger, uw broer [Y.] werkte voor de Afghaanse Lokale Politie (ALP/ Arbaki) en uw oom werkte ook voor de voormalige overheid. U werkte aanvankelijk in Afghanistan als winkelmedewerker om op 14 juli 2020 te beginnen met uw job als Arbaki. U deed dit gedurende 9 – 10 maanden. Na 3 maanden te hebben gewerkt ontving u een eerste dreigbrief van de taliban waarin ze u uitnodigden om bij hen te werken. Na 2 – 3 maanden later ontving u uw tweede brief van de taliban waarin ze u met de dood bedreigden. U gaf er verder geen aandacht

aan. Uw broers, oom en vader ontvingen ook dreigbrieven van de taliban. Toen u reeds 8 – 9 maanden had gewerkt viel de taliban binnen in uw ouderlijke huis. Ze sloten alle vrouwen en kinderen op in een kamer en namen uw oom mee. Hij werd later neergeschoten en vermoord. U bleef nog 12 dagen in Afghanistan, tijdens die dagen bleef u op uw werk. U keerde éénmaal terug naar huis om toestemming te vragen om weg te gaan en vertrok daarna. Een maand na uw vertrek vond de machtsovername plaats en sindsdien zijn uw broers spoorloos. U weet tot op heden niet waar uw broers zijn en of ze nog leven.

Uw vader regelde en financierde uw vertrek. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk en dan België, waar u op 4 november 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën voor van volgende documenten: twee bladzijden van uw paspoort, een getuigschrift van uw ALP training, een werkbadge, 2 talibanbrieven, foto's met een vriend, foto's van een overleden vriend, een militair identiteitsbewijs van uw broer, een bankkaart van uw broer, een appreciatiecertificaat en diploma van uw broer en foto's van uw broers [J.K.] en [J.K.] op hun werk. Verder legde u ook kopieën voor van de bankkaart en een badge van uw broer [Y.] en de overlijdensakte van uw oom.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Voorafgaand dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden bij het profiel dat u zich hebt aangemeten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele notie heeft van de Afghaanse kalender en dit terwijl u moeiteloos zaken dateert volgens de Westerse kalender. U geeft ook toe dat u geen notie hebt van de Afghaanse kalender (CGVS, p. 6). Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u niet geschoold bent en u enkel de westerse datum kent, volstaat echter niet als verklaring voor uw onwetendheid (CGVS, p.6). Bovendien kan zelfs van een weinig geschoold iemand die tot de 5de klas school liep in Afghanistan en er zijn hele leven heeft doorgebracht verwacht worden dat hij toch iets meer kennis heeft van de kalender die in zijn land wordt gebruikt (CGVS, p.6).

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring DVZ, p.12 vraag 33) verklaart u een maand voor de machtsovername te zijn vertrokken uit Afghanistan. Op het CGVS verklaart u echter op 17 augustus 2021 te zijn vertrokken, dus enkele dagen na de val van de vorige overheid. Deze datum weet u exact te formuleren, u voegt nog toe dat u de Afghaanse datum niet kent maar gewoon deze datum hebt geleerd (CGVS, p.14). Zo weet u ook heel exact tot op de dag wanneer u startte met werken bij de ALP (CGVS, p. 15). Gevraagd in welk seizoen u Afghanistan verliet repliceert u dat er in Nangarhar geen zomer of winter was en geen regen. U voegt toe dat het in andere provincies aan het sneeuwen was (CGVS, p.14). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat er in Nangarhar wel degelijk een zomer- en een winterseizoen is. Dat het in andere provincies zou gesneeuwd hebben op het moment van uw vertrek is hoogst onwaarschijnlijk aangezien het in Afghanistan ook zomer was ten tijde van de machtsovername.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beroepsactiviteiten als lid van de ALP. Van iemand die in zijn eigen district werkzaam was als lokaal politieagent kan vooreerst verwacht worden dat hij zeer goed op de hoogte is van de veiligheidssituatie in zijn district, hetgeen niet het geval is.

Zo zijn uw verklaringen over de veiligheidssituatie in uw regio vaag en te beperkt. Zo verklaart u vaagweg dat de taliban op zoek waren naar medewerkers van de overheid en hen vroegen te stoppen met hun job en hen te vervoegen. U vervolgt dat de overheid de controle had over uw district aangezien zij de controlepost hadden en zij ook patrouilleerden. Gevraagd of u meer kon vertellen over de talibanaanwezigheid in uw district en dorp voor de val, repliceert u dat ze naar daar kwamen en patrouilleerden tijdens de nacht. Verder gevraagd naar incidenten met de taliban in uw district wist u enkel te zeggen dat taliban met 'hen' in het districtscentrum heeft gevochten en ook in omliggende gebieden. U vervolgt verder dat jullie info kregen dat er een gevecht was in het districtshuis of gevechten tegen de politie of het leger (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt naar een specifiek voorbeeld van een gevecht, moet u echter het antwoord schuldig blijven en verklaart u geen informatie te hebben daarover. Dit is zeer bevreemdend, zeker gezien u voor de ALP werkte. U verklaart weliswaar dat de taliban 's nachts naar uw dorp kwamen en dreigbrieven deponeerden bij mensen die voor de overheid werkten en dat er ook personen door hen werden meegenomen. Gevraagd naar een voorbeeld kon u enkel zeggen dat uw paternale oom door de taliban werd meegenomen en naar een bos met bomen werd gebracht, waar hij gedood werd en achtergelaten (CGVS, p. 13). Gevraagd of deze talibs afkomstig waren uit uw dorp of deel uitmaakten van een grotere groep moest u het antwoord schuldig blijven. U stelt dat hun gezichten bedekt waren en dat niet iedereen 'praatte'. Verder gevraagd of u het niet hoorde aan hun accent, verklaart u dat ze niet praatten alhoewel één onbekende wel sprak, maar u deze niet hebt ontmoet of gezien. Hoewel de taliban aanwezig was in uw dorp, stelt u dat u nooit een talib hebt gezien (CGVS, p.13). Toch gevraagd wie de taliban dan waren in uw dorp, verklaart u dat er mensen met langer haar en baarden waren, dat jullie twijfelden over hen, maar geen bewijzen hadden. Wie de talibancommandant in uw dorp was, wist u niet. Op de vraag of u iemand kende die bij de taliban zat antwoordde u ontkennend (CGVS, p.14). Dit zijn uiterst vage en niet doorleefde verklaringen.

Voorts is het bizar te noemen dat u zowel uw commandant als uw districtsleider noemt bij naam maar niet precies lijkt te weten wat het verschil tussen beide functies. Hiernaar gevraagd antwoordt u dat de districtsleider verantwoordelijk is voor het district en in het districtshuis zat om dan meteen toe te voegen dat u niet goed begrijpt wat het verschil tussen hen is (CGVS, p.16). Als u gevraagd wordt naar uw precieze taken komt u niet verder dan beperkte generieke verklaringen. Zo stelt u dat u in de controlepost was, ook in de checkpoint kwam om te controleren en ook op de veiligheid van de mensen op de bazaar toezag. Gevraagd of u nog andere zaken deed, houdt u het daarop (CGVS, p.17). Op de vraag hoe de controlepost logistiek werkte, met name hoe het eten werd geleverd, antwoordt u dat jullie zelf eten kookten en een maaltijdvergoeding kregen. Gevraagd om nog meer te vertellen, antwoordt u dat het eten alsook olie en munitie vanuit het districtshuis naar de post werden gebracht maar niets meer (CGVS, p.18). U verklaart bijkomend dat jullie een kantoor hadden in het districtshuis. Gevraagd of u daar vaak kwam, antwoordt u dat u daar naartoe ging als het nodig was. Specifieker gevraagd wat u daar dan moest doen voor uw werk, repliceert u dat u daar nooit bent geweest maar dat andere collega's wel gingen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u er een paar keer bent geweest maar niet in het kader van uw werk (CGVS, p.20). Gevraagd waar u goed in was tijdens uw opleiding antwoordde u naast de kwestie. U verklaarde meerbepaald: 'In opleiding was ik in die plaats en in dienst was ik in de controlepost'. Omdat uw advocaat meende dat u de vraag misschien verkeerd begrepen had werd deze u opnieuw gesteld. Hierop antwoordde u dat u 's morgens moest opstaan en bidden, waarna jullie thee dronken en aan sport deden, om dan te leren hoe jullie wapens moesten nemen en gebruiken (CGVS, p.24). Gevraagd naar een grappige anekdote tijdens uw dienst kon u enkel zeggen dat jullie grappen maakten maar dat er niets gebeurd was dat u kon vertellen (CGVS, p. 29).

Daarnaast is het opmerkelijk dat u nooit betrokken was bij een gewapend incident met de taliban. Op de vraag of de post ooit werd aangevallen tijdens uw 8-9 maanden durende dienst, verklaart u dat er geen aanvallen gebeurden. Gevraagd of u over een incident kon vertellen dat gebeurde aan de checkpost, haalt u aan dat u geen aanval meemaakte. U kon enkel zeggen dat er ooit hasj gevonden werd in een wagen en dat er drie personen gearresteerd werden. Verder bevraagd waarom jullie post niet werd aangevallen en een andere post wel, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.28). Dat er nooit iets meer gebeurd is aan uw controlepost is opmerkelijk gezien uit informatie blijkt dat Rodat beschouwd werd als gecontesteerd gebied. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beroepsactiviteiten kan er ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen.

Over uw broers [J.K.] en [Y.] weet u wel te zeggen in welke provincies ze werkten maar nader bevraagd waar precies, blijft u het antwoord daaromtrent ook schuldig (CGVS, p.30).

Maar hoe dan ook dient er op gewezen dat uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023

<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broers vermist zijn en dat uw oom werd vermoord.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Vooreerst vermeldde u bij de DVZ niet dat de taliban uw ouderlijke huis binnenviel, uw oom ontvoerde en om het leven bracht (CGVS, p. 31 - 32 en 33). Nochtans een kernelement in uw relaas. Gevraagd waarom u dit bezoek niet eerder vermeldde, antwoordt u eenvoudigweg dat ze u daar de vraag niet stelden, enkel maar uw reisweg en wat uw problemen waren (CGVS, p.35). Dit weet echter geenszins te overtuigen. Daarnaast verklaarde u dat uw broers dreigbrieven kregen waarin hen gevraagd werd om de taliban te vervoegen (CGVS, p. 35). Ook u kreeg drie maanden na het aanvatten van uw werkzaamheden een dreigbrief waarin u gevraagd werd om de taliban te vervoegen (CGVS, p. 32).

Dergelijke handelwijze van de taliban strookt echter geenszins met de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

Dat de taliban zou pogen om agenten van de lokale politie en militairen te rekruteren is niet aannemelijk. Dat uw broers vermist zijn is, in het licht van al het bovenstaande, een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen heeft gestaafd (CGVS, p. 18).

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de moord op uw oom en de verdwijning van uw broers toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Tot slot os het merkwaardig dat u na de voorgehouden moord op uw oom nog 11 – 12 dagen op uw werk post doorbracht die zich ook in [K.] bevond om dan ook nog eens terug te keren naar uw ouderlijke huis (CGVS, p. 36 en 37), waar de taliban u eerder al kwam zoeken. Wanneer gevraagd wordt waarom u terugkeerde als u wist dat taliban u kon komen halen, repliceert u dat uw oom al gedood en vermoord was en u erna naar huis ging voor toestemming om te vertrekken, hetgeen allerm minst overtuigt (CGVS p.37).

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara en de kopie van twee bladzijden van uw paspoort zijn een loutere

aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Betreffende de werkdocumenten van u en uw familieleden dient opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Wat betreft de certificaten van uw broers dient nog toegevoegd dat u enkel een kopie hebt voorgelegd. Wanneer bevraagd over de inhoud, verklaart u enkel dat u weet dat het certificaten zijn (CGVS, p.40). Aanvullend bevraagd of u deze documenten las, stelt u dat u ze heeft gelezen maar ze nu niet in uw geheugen zitten. Gevraagd of u wist door welk wapen uw oom stief en door hoeveel kogels, moet u het antwoord schuldig blijven alhoewel u een overlijdensakte voorlegt (CGVS,p.41).

Privé foto's zoals deze van u en uw vriend of de werkfoto's van uw broers hebben tot slot geen bewijswaarde omdat de beelden bewerkt of geënceneerd kunnen zijn. Ook kan niet worden vastgesteld waarom en in welke omstandigheden de foto's zijn genomen. Ook bedenkelijk wanneer bevraagd waarom u geen foto's van uw eigen werk kan voorleggen, bedient u zich van het stereotype antwoord namelijk dat u uw gsm met foto's verloor tijdens uw reisweg (CGVS, p. 41).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er

zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en

targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen

naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel bekritiseert verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat zijn algemene geloofwaardigheid ernstig is ondermijnd.

In een tweede, derde en vierde onderdeel van het middel tracht verzoeker de motieven op grond waarvan verweerder geen geloof hecht aan zijn werk als politieagent, aan de ingeroepen vrees op grond van het werk van zijn broers en oom en aan de poging tot rekrutering door de taliban te weerleggen.

In een vijfde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat hij zijn identiteit, zijn werk en het werk van zijn broers aantoonde aan de hand van meerdere documenten. Specifiek wat de documenten van zijn broers betreft, verduidelijkt hij dat hij deze wel heeft gelezen maar zich niet meer herinnert wat erin staat. Doordat deze documenten zijn broers betreffen en hij zelf geen opleidingen volgde, is het volgens hem echter niet verrassend dat hij de inhoud ervan niet kan verduidelijken. Verder stelt hij dat verweerder gebruik maakt van een standaardmotivering om de door hem voorgelegde ‘getuigenverklaringen’ elke bewijswaarde te onzeggen, terwijl deze afkomstig zijn van een betrouwbare bron. Dit geeft volgens hem aanleiding tot een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Hij verwijst naar een “hangende” zaak bij het EHRM en naar het arrest Singh van dit Hof dat stelt dat asielinstanties de plicht hebben om makkelijk verifieerbare documenten te verifiëren indien dit de twijfels over de geloofwaardigheid van de asielzoeker kan wegnemen.

In een zesde onderdeel van het middel stelt verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gevaar te lopen omdat hij door de taliban en de traditionele Afghaanse maatschappij zal worden gepercipieerd als ‘verwesterd’, nu hij op jonge leeftijd zijn land heeft verlaten en intussen meer dan 3 jaar in België verblijft. Hij stelt niet de religieuze en politieke opvattingen van de taliban te delen en zich te hebben geïntegreerd in België. Hij citeert uit een OSAR-rapport van 26 maart 2021 en een NANSEN-nota van 2022 inzake de risico's bij terugkeer op grond van ‘verwestering’ en de strikte regulering door de taliban van het dagelijkse leven en duidt de vervolgingsfeiten en folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen waaraan als ‘verwesterd’ gepercipieerde Afghanen kunnen worden blootgesteld. Hij voert nog aan dat hij, bij een

terugkeer naar Afghanistan, dient te reizen met een Afghaans paspoort dat door de ambassade in Brussel wordt afgeleverd, dan wel met een laissez-passer, waaruit meteen zal blijken dat hij in het Westen heeft verbleven. Hij stelt dat zowel wanneer hij terugkeert via de door de taliban gecontroleerde luchthaven van Kaboel als bij de controles tijdens het reizen over land zijn verblijf in het Westen gemakkelijk kan worden opgemerkt. Daarnaast zal volgens hem bij een ondervraging snel duidelijk worden dat bepaalde waarden of gewoonten uit het Westen intussen fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit. Hij betoogt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zich bij terugkeer opnieuw zou aanpassen aan de in Afghanistan geldende waarden en normen. Hij stelt dat zijn persoonlijkheid is beïnvloed door de Westerse waarden en normen, wat blijkt uit zijn integratie en duurzame lokale verankering, en dat de strikte interpretatie van de islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder hun regime.

In een zevende en achtste onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een volwaardige actor van bescherming, waardoor er geen enkele garantie bestaat op bescherming en veiligheid. Hij herhaalt verder deels zijn kritiek in zijn zesde onderdeel van het middel.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 6, 24, 27 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van de artikelen 4, lid 3 en 15 (c) van de richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 51/8, 57/6/2 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids-beginsel.

In een eerste onderdeel van het middel geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de invulling van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij citeert vervolgens uit het arrest Sufi en Elmi van het EHRM van 28 juni 2011 waarin het Hof vaststelde dat ook een socio-economische situatie van die aard kan zijn dat een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Meer concreet betrof het in dit arrest het bewind van Al-Shabaab in bepaalde delen van Somalië. Nog citeert hij het arrest S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 29 januari 2013 waarin het Hof oordeelde dat de terugkeer van een Afghaanse onderdaan naar zijn land van herkomst niet in strijd was met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker haalt vier argumenten aan van het EHRM in dit laatste arrest die het Hof ertoe brachten geen schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen en argumenteert vervolgens waarom op basis van de huidige situatie in Afghanistan de uitkomst thans anders moet zijn. Verzoeker betoogt vooreerst dat het talibanregime niet kan worden beschouwd als een *“werkende centrale overheid”* en het niet in staat is om in een functionerende infrastructuur te voorzien waardoor de Afghaanse bevolking lijdt onder honger en koude en geen toegang heeft tot de noodzakelijke medische zorgen. Hij merkt op dat de taliban tot nu door geen enkel ander land worden erkend als de legitieme overheid. Hij betoogt in de tweede plaats dat de taliban vandaag controle uitoefenen op vrijwel het gehele Afghaanse grondgebied, zij een strikte interpretatie van de sharia opleggen aan de Afghaanse bevolking en een systeem van gendersegregatie hebben ingevoerd. Hij merkt op dat de Afghaanse onderdanen sterk worden beperkt in hun dagelijks leven. Hij stelt in de derde plaats dat er momenteel sprake is van één van de zwaarste humanitaire crisissen ooit in Afghanistan en dat meer dan 24 miljoen mensen nood hebben aan humanitaire hulp, terwijl deze hulp na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 door veel landen werd bevroren. Hij betoogt tevens dat sommige humanitaire hulp niet tot bij de Afghaanse bevolking geraakt, omdat deze door de taliban wordt ingenomen voor eigen gebruik. De taliban dragen volgens hem daarom bij tot de instandhouding en zelfs verslechtering van de situatie. Hij merkt op dat omwille van de mensenrechtenschendingen door de taliban veel landen en internationale actoren weigerachtig zijn om nog hulp te sturen. In de vierde plaats benadrukt hij dat de huidige humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door de taliban en dat zij bijgevolg dienen te worden beschouwd als een specifieke actor, waardoor alle voorwaarden van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Hij betoogt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in een rampzalige humanitaire crisis zal terechtkomen, waardoor hij niet zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij wijst op zijn jonge leeftijd en de zware omstandigheden waarin zijn ouders leven. Hij besluit dat de huidige situatie in Afghanistan gelijkend is aan de situatie in de door Al-Shabaab gecontroleerde gebieden in Somalië waarvan sprake in voormeld arrest Sufi en Elmi. De socio-economische situatie, alsook de wijdverspreide mensenrechtenschendingen door de taliban, komen volgens verzoeker neer op een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Hij citeert bij dit alles uit verschillende artikelen en/of rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire en mensenrechtensituatie in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks.

Een tweede onderdeel van het middel vangt aan met een theoretische uiteenzetting inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert verder aan dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan nog zeer precair is en het te vroeg lijkt om te besluiten dat er een significante daling is van het niveau van willekeurig geweld. Volgens hem is de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 drastisch verergerd. Hij merkt op dat burgers het slachtoffer zijn van het geweld in Afghanistan en wijst ook op het gewapend conflict tussen de taliban enerzijds en Islamitische Staat en Al Qaida anderzijds. Hij citeert rapporten van het UNHCR en van de

EUAA van de jaren 2022 en 2023, alsook een niet verder geduid rapport van UNHCR inzake een verhoogde nood aan internationale bescherming voor Afghanen.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen om de commissaris-generaal toe te laten verder onderzoek te verrichten.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 7 mei 2025 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, december 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"*, 14 december 2023;
- EUAA, *"COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments"*, 2 februari 2024;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024;
- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024.

3.2. Op 12 mei 2025 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarbij hij als nieuwe elementen 'foto's met de vrienden' en een video van zijn aanwezigheid op een concert aanbrengt als bewijzen van 'verwestering'. Deze video legt hij op de zitting onder de vorm van een usb-stick neer. Hij betoogt dat de taliban terugkeerders vervolgen omdat ze weten dat asielzoekers in Europa geen ander asielrelaas hebben dan een verhaal tegen hen en omdat terugkeerders door hen vaak worden beschouwd als afvalligen. Hij stelt dat de taliban als actor van vervolging moeten worden gezien, aangezien de huidige situatie in Afghanistan is te wijten aan hun handelen en ze intussen ook de organisatie *"The Swedish Committee"* hebben weggejaagd. Uit een verslag van UNAMA blijkt volgens hem dat de situatie in Afghanistan op vele vlakken is verslechterd en 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft. Hij wijst er ten slotte op dat, volgens een artikel van *"InfoMigrants"*, de woordvoerder van de taliban heeft verteld dat alle terugkerende Afghanen moeten worden veroordeeld.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.2.2. Verzoekers asielrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: het CGVS) van 25 oktober 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoeker heeft twee broers die werkten voor het Afghaanse nationale leger (hierna: het ANL) en nog een broer die werkte voor de Afghaanse lokale politie (hierna: de ALP). Verder had hij een oom die ook werkte voor de voormalige overheid. Zelf werkte hij aanvankelijk als winkelmedewerker om op 14 juli 2020 te beginnen met zijn job voor de ALP. Hij deed dit werk gedurende 9 à 10 maanden. Na 3 maanden te hebben gewerkt ontving hij een eerste dreigbrief van de taliban waarin ze hem uitnodigden om

bij hen te werken. 2 à 3 maanden later ontving hij een tweede brief van de taliban waarin ze hem met de dood bedreigden. Zijn broers, oom en vader ontvingen ook dreigbrieven van de taliban. Toen hij reeds 8 à 9 maanden had gewerkt, vielen de taliban binnen in zijn ouderlijke huis. Ze namen zijn oom mee, die later werd vermoord. 12 dagen na dit incident verliet verzoeker Afghanistan. Een maand na zijn vertrek vond de machtsovername plaats en sindsdien zijn verzoekers broers spoorloos.

4.2.3. Ter ondersteuning van dit asielrelaas legt verzoeker kopieën van volgende documenten voor: twee pagina's van zijn paspoort, een getuigschrift van zijn opleiding bij de ALP, een werkbadge, 2 brieven van de taliban, een foto met een van zijn broers in Afghanistan, 2 foto's in Turkije met een vriend die bij het ANL zat, 2 foto's van zijn gedode vriend na zijn terugkeer naar Afghanistan, een militair identiteitsbewijs, bankkaart, appreciatiecertificaat en diploma voor een van zijn broers bij het ANL, foto's van zijn broers op hun werk bij het ANL, de bankkaart en badge van zijn broer bij de ALP en de overlijdensakte van zijn oom.

4.2.4. Allereerst merkt de Raad op dat de voorgelegde kopie van twee pagina's van verzoekers paspoort hooguit een aanwijzing is van zijn identiteit, die op zich niet ter discussie staat.

Inzake de overige voorgelegde stukken merkt de Raad verder op dat verzoeker geen originele documenten heeft voorgelegd en alle neergelegde documenten kopieën zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijswaarde hebben. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheids-beambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (COI Focus *"Afghanistan – corruptie en documentenfraude"*, 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Nog wordt trouwens opgemerkt dat privéfoto's hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegedicht, omdat deze kunnen worden bewerkt of geënceneerd en het niet mogelijk is vast te stellen waarom en in welke omstandigheden deze zijn genomen.

Daarenboven blijkt verzoeker geen kennis te hebben over de concrete inhoud van verschillende van de door hem voorgelegde stukken. Hoewel hij aangaf de stukken van zijn broers en oom te hebben gelezen, kon hij hierover weinig tot niets concreets vertellen en kon hij ook niet vertellen door welk wapen zijn oom stief en door hoeveel kogels, terwijl dit wel wordt vermeld in de voorgelegde overlijdensakte (notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 39-41). Specifiek wat de documenten van het werk van zijn broers betreft, verduidelijkt verzoeker dat hij deze wel heeft gelezen maar zich niet meer herinnert wat erin staat. Volgens hem is het niet verrassend dat hij de inhoud ervan niet kan verduidelijken, nu deze documenten zijn broers betreffen en hij zelf geen opleidingen volgde. Dit is echter allesbehalve een aannemelijke uitleg. Van iemand die de betreffende stukken heeft gelezen en werkelijk vreest voor vervolging, mede omwille van het werk van zijn broers en het lot van zijn oom, kan een grotere interesse in deze door hem voorgelegde stukken worden verwacht.

Ook met zijn overige kritiek kan verzoeker geen afbreuk doen aan de voormelde beoordeling inzake de door hem voorgelegde stukken. Verzoeker komt niet verder dan een algemeen betoog dat niet concreet wordt toegepast op de voorgelegde stukken en de hieromtrent gedane beoordeling. Zo betoogt hij dat de verschillende stukken die hij heeft voorgelegd elke bewijswaarde wordt ontzegd door een standaard-motivering, zonder de moeite te nemen om de concrete beoordeling van de commissaris-generaal hierover te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. In zoverre hij in dit verband verwijst naar een *"hangende"* zaak bij het EHRM, kan de Raad ook slechts vaststellen dat deze zaak door het EHRM reeds sinds 13 september 2018 van de rol is gehaald. Inzake de verwijzing naar het arrest Singh van het EHRM, merkt de Raad op dat de neergelegde documenten in deze zaak afkomstig waren van een gezaghebbende organisatie en verzoeker niet aantoont dat zijn situatie gelijkaardig is aan de zaak die voorlag bij het EHRM. Verzoeker toont niet concreet aan dat enig door hem voorgelegd stuk onvoldoende bewijswaarde wordt toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

4.2.5. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn asielrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.6. De Raad stelt allereerst samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze wordt ondergraven door de vaststellingen dat hij geen enkele notie heeft van de Afghaanse kalender terwijl hij wel moeiteloos zaken dateert volgens de Westerse kalender, enerzijds, en dat hij geen eenduidige verklaringen aflegt over het precieze tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verklaringen inzake het seizoen waarin hij vertrok niet overeenstemmen met de algemene landeninformatie over Afghanistan, anderzijds.

Verzoeker betwist noch ontkent dat hij geen kennis of begrip heeft van de Afghaanse kalender. Hij geeft slechts aan dat hij vanaf het begin van zijn verhoor heeft aangegeven dat hij moeite heeft met de Afghaanse kalender en wijst ook op zijn verklaring dat hij slechts tot en met de vijfde klas naar school ging. Hij stelt dat dit zijn vermogen om zich in de tijd te oriënteren beïnvloedt. Hij stelt dat, ofschoon hij zijn hele leven in Afghanistan woonde, hij het niet gewend was om dagelijks de Afghaanse kalender te gebruiken. Hij stelt dat het hem wel lukt om zich te positioneren ten opzichte van gebeurtenissen, zoals de machtsovername door de taliban.

Zoals de commissaris-generaal aanstipt, kan evenwel zelfs van een weinig geschoold iemand die zijn hele leven heeft doorgebracht in zijn land worden verwacht dat hij toch een bepaalde kennis heeft van de kalender die in zijn land wordt gebruikt. Er wordt terecht afbreuk gedaan aan verzoekers algemene geloofwaardigheid waar hij elke notie van de Afghaanse kalender mist, maar wel perfect concrete data en tijdstippen kan vermelden in de Westerse kalender. Dit wijst ook op een sterk ingestudeerd karakter van verzoekers verklaringen, zoals hij zelf trouwens ook aangaf (*“Wanneer heeft u Afghanistan verlaten? Het was 2021, 17^{de} van de 8^{ste} maand. In welk jaar in Afghaanse kalender en Afghaanse maand? De Afghani datum ken ik niet, ik heb gewoon deze datum geleerd.”*; NPO, p. 14).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) situeerde verzoeker zijn vertrek telkens een maand voor de machtsovername (Verklaring DVZ, vraag 33; Vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl hij op het CGVS verklaart op 17 augustus 2021 te zijn vertrokken, dit is na de val van de vorige overheid. De twijfel die aldus rijst over het werkelijk tijdstip van vertrek van verzoeker uit Afghanistan wordt enkel maar bevestigd doordat hij niet kon verduidelijken in welk seizoen hij vertrok en aangaf dat het toen sneeuwde in andere provincies, terwijl dit volgens de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie hoogst onwaarschijnlijk is omdat hij vertrok in het zomerseizoen. Verzoeker gaat niet in op deze motieven, waardoor hij deze niet weerlegt of in een ander daglicht stelt. Zelfs indien verzoeker het moeilijk heeft om zich in de tijd te situeren, ondanks de zeer precieze data in de Westerse kalender die hij opgaf, mag minstens van hem worden verwacht dat hij zijn vertrek correct kan situeren aan de hand van de seizoenen. Dat dit niet het geval blijkt te zijn, minstens verzoeker er niet in slaagt in dit verband een aannemelijke uitleg te geven, doet wel degelijk afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

4.2.7. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad daarnaast in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers asielrelaas ook ongelofwaardig is, gelet op een geheel aan vaagheden, algemeenheden, inconsistenties en onaannemelijkheden in zijn verklaringen waardoor geen geloof kan worden gehecht aan zijn eigen tewerkstelling voor de ALP en evenmin aan de ingeroepen vrees voor vervolging omwille van de tewerkstellingen van zijn broers en oom. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het asielrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.8. Allereerst kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers eigen tewerkstelling voor de ALP.

Zo blijkt verzoeker vooreerst onvoldoende op de hoogte te zijn van de concrete veiligheidssituatie in zijn district, zoals kan worden verwacht van iemand die in zijn district werkzaam was voor de ALP. Verzoekers verklaringen hierover blijven immers zeer vaag en beperkt en zijn niet doorleefd. Volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in dit verband vinden steun in het administratief dossier: *“Zo verklaart u vaagweg dat de taliban op zoek waren naar medewerkers van de overheid en hen vroegen te stoppen met hun job en hen te vervoegen. U vervolgt dat de overheid de controle had over uw district aangezien zij de controlepost hadden en zij ook patrouilleerden. Gevraagd of u meer kon vertellen over de talibanaanwezigheid in uw district en dorp voor de val, repliceert u dat ze naar daar kwamen en patrouilleerden tijdens de nacht. Verder gevraagd naar incidenten met de taliban in uw district wist u enkel te zeggen dat taliban met 'hen' in het districtscentrum heeft gevochten en ook in omliggende gebieden. U vervolgt verder dat jullie info kregen dat er een gevecht was in het districtshuis of gevechten tegen de politie of het leger (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt naar een specifiek voorbeeld van een gevecht, moet u*

echter het antwoord schuldig blijven en verklaart u geen informatie te hebben daarover. Dit is zeer bevreemdend, zeker gezien u voor de ALP werkte. U verklaart weliswaar dat de taliban 's nachts naar uw dorp kwamen en dreigbrieven deponeerden bij mensen die voor de overheid werkten en dat er ook personen door hen werden meegenomen. Gevraagd naar een voorbeeld kon u enkel zeggen dat uw paternale oom door de taliban werd meegenomen en naar een bos met bomen werd gebracht, waar hij gedood werd en achtergelaten (CGVS, p. 13). Gevraagd of deze talibs afkomstig waren uit uw dorp of deel uitmaakten van een grotere groep moest u het antwoord schuldig blijven. U stelt dat hun gezichten bedekt waren en dat niet iedereen 'praatte'. Verder gevraagd of u het niet hoorde aan hun accent, verklaart u dat ze niet praatten alhoewel één onbekende wel sprak, maar u deze niet hebt ontmoet of gezien. Hoewel de taliban aanwezig was in uw dorp, stelt u dat u nooit een talib hebt gezien (CGVS, p.13). Toch gevraagd wie de taliban dan waren in uw dorp, verklaart u dat er mensen met langer haar en baarden waren, dat jullie twijfelden over hen, maar geen bewijzen hadden. Wie de talibancommandant in uw dorp was, wist u niet. Op de vraag of u iemand kende die bij de taliban zat antwoordde u ontkennend (CGVS, p.14)."

Verzoeker betwist dat zijn verklaringen vaag of onnauwkeurig waren en betoogt dat het goed mogelijk is te begrijpen waarom hij niet altijd gedetailleerd kon zijn door zijn verklaringen en profiel te '*hercontextualiseren*'. Hij geeft aan te hebben uitgelegd dat de taliban aanwezig waren in zijn regio, dat ze 's nachts patrouilleerden en dat er al gevechten met hen waren in de buurt van de districten. Nog herhaalt hij dat zijn oom aan vaderskant problemen had met de taliban en werd gedood. Hij stelt dat, nu zijn district onder controle stond van de overheid, de taliban discreet moesten zijn om niet te worden opgemerkt en dit maakte dat ze slechts beperkt zichtbaar waren. Nog stelt hij te hebben uitgelegd dat hij niet sprak met de taliban of met vreemden, omwille van de veiligheidsrisico's, en hij hooguit twijfels had over bepaalde personen omwille van hun kleding zonder dat hij hierover bevestiging kreeg. Hij benadrukt dat hij slechts enkele maanden voor de ALP werkte, zodat van hem niet dezelfde precieze kennis kan worden verwacht als van iemand die langere tijd dit werk deed.

Verzoeker beperkt zich aldus grotendeels tot een herhaling van zijn verklaringen, zonder hiermee de voormelde beoordeling te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Van iemand die werkte voor de ALP mag wel degelijk een concretere kennis worden verwacht inzake de talibanaanwezigheid in zijn dorp en district voor de val dan dat ze 's nachts kwamen en patrouilleerden en dat hij minstens een concreet voorval van een incident of gevecht in zijn regio kon benoemen. Nog kon worden verwacht dat verzoeker, gelet op zijn functie bij de ALP, wist wie in zijn regio de talibancommandanten waren. Ook waar hij aangaf dat de taliban verschillende mensen die voor de overheid werkten bedreigen, net als zijn familie, kon van hem worden verwacht dat hij – toen hierover werd doorgevraagd – ook andere mensen dan zijn oom kon noemen, wat andermaal niet het geval bleek te zijn (NPO, p. 12-14). Het gegeven dat verzoeker enkel gedurende 9 à 10 maanden dit werk deed, doet hierover niet anders oordelen. Dit betreft een voldoende lange tijd opdat hij op voldoende wijze op de hoogte zou moeten zijn van de veiligheidssituatie op dat ogenblik en dit te meer nu hij was tewerkgesteld in een periode waarin zijn regio betwist gebied was, zoals naar voor komt uit verzoekers eigen verklaringen en wordt bevestigd door de ter beschikking gestelde landeninformatie.

Verzoeker is er verder niet in geslaagd om voldoende concrete en doorleefde verklaringen af te leggen inzake zijn concrete taken en dagdagelijkse bezigheden bij de ALP. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, blijven zijn verklaringen hierover beperkt tot algemene verklaringen die niet kunnen overtuigen dat hij werkelijk deze functie heeft uitgeoefend gedurende meerdere maanden. Dit wordt door de commissaris-generaal op basis van de gegevens van het administratief dossier op correcte en draagkrachtige wijze onderbouwd als volgt: "*Als u gevraagd wordt naar uw precieze taken komt u niet verder dan beperkte generieke verklaringen. Zo stelt u dat u in de controlepost was, ook in de checkpoint kwam om te controleren en ook op de veiligheid van de mensen op de bazaar toezag. Gevraagd of u nog andere zaken deed, houdt u het daarop (CGVS, p.17). Op de vraag hoe de controlepost logistiek werkte, met name hoe het eten werd geleverd, antwoordt u dat jullie zelf eten kookten en een maaltijdvergoeding kregen. Gevraagd om nog meer te vertellen, antwoordt u dat het eten alsook olie en munitie vanuit het districtshuis naar de post werden gebracht maar niets meer (CGVS, p.18). U verklaart bijkomend dat jullie een kantoor hadden in het districtshuis. Gevraagd of u daar vaak kwam, antwoordt u dat u daar naartoe ging als het nodig was. Specifieker gevraagd wat u daar dan moest doen voor uw werk, repliceert u dat u daar nooit bent geweest maar dat andere collega's wel gingen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u er een paar keer bent geweest maar niet in het kader van uw werk (CGVS, p.20). Gevraagd waar u goed in was tijdens uw opleiding antwoordde u naast de kwestie. U verklaarde meer bepaald: 'In opleiding was ik in die plaats en in dienst was ik in de controlepost'. Omdat uw advocaat meende dat u de vraag misschien verkeerd begrepen had werd deze u opnieuw gesteld. Hierop antwoordde u dat u 's morgens moest opstaan en bidden, waarna jullie thee dronken en aan sport deden, om dan te leren hoe jullie wapens moesten nemen en gebruiken (CGVS, p.24). Gevraagd naar een grappige anekdote tijdens uw dienst kon u enkel zeggen dat jullie grappen maakten maar dat er niets gebeurd was dat u kon vertellen (CGVS, p.29)."*

Verzoeker betwist dat hij slechts vage antwoorden kon geven over zijn werk. Hij stelt uitleg te hebben gegeven over de reden waarom hij van job veranderde, zowel in Pashtu als in Dari te hebben aangegeven

dat hij soldaat was en te hebben geduid dat er verder bij de ALP geen rangen zijn. Nog stelt hij te hebben aangegeven dat er een commandant en ondercommandant waren op zijn controlepost, details te hebben gegeven over zijn verantwoordelijke bij de checkpoint en diens functie en te hebben uitgelegd dat hij in de controlepost was, ook naar de checkpoint kwam om te controleren en op zaterdagen de veiligheid op de bazaar bewaakte. Verder voert hij aan de plaatsen te hebben vermeld waar hij was gestationeerd, de controlepost en logistiek te hebben beschreven, zoals waar hij uitlegde hoe wapens werden geleverd, de verschillende locaties van politieposten te hebben beschreven en details te hebben gegeven over de ligging van zijn controlepost. Hij stelt uitleg te hebben gegeven over wat hij met zijn wapen moest doen, zijn verplaatsingen, zijn contacten met familie, zijn relaties met de dorpsgenoten, zijn perceptie van zijn salaris, de wijze waarop hij bij de ALP ging, de inschrijvingsprocedure en zijn opleiding, zijn uniform, de wijze waarop hij zich verplaatste en de conflicten bij andere controleposten. Hij stelt nog te hebben gepreciseerd dat zijn post niet werd aangevallen. Hij stelt aldus, rekening houdend met zijn profiel, voldoende gedetailleerde antwoorden te hebben gegeven. Met zijn betoog komt verzoeker echter niet verder dat het geven van een overzicht van de aspecten inzake zijn voorgehouden werk bij de ALP waarover werd gesproken en zijn verklaringen hierover te herhalen, zonder dat hij concreet aannemelijk maakt dat zijn verklaringen hierover alsnog een voldoende concreet en doorleefd karakter hebben en het niveau van veeleer algemene verklaringen overschrijden. Aldus slaagt hij er niet in om de voormelde concrete motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat, zoals verzoeker verklaarde, hij al die tijd nooit betrokken was bij een gewapend incident met de taliban en dat er gedurende de 8 à 9 maanden dat hij werkte voor de ALP nooit een aanval of ernstig veiligheidsincident plaatsvond op zijn controlepost of aan zijn checkpoint. Zoals de commissaris-generaal aantoont aan de hand van de gevoegde landeninformatie, was zijn district, Rodat, in die periode nochtans een gecontesteerd gebied, wat hij in wezen ook niet betwist. Verzoeker kon evenmin uitleggen waarom zijn post, in tegenstelling tot andere posten, niet werd aangevallen (CGVS, p.28). Verzoeker legt in het kader van huidig beroep uit dat hij werkte bij een controlepost in de stad, waardoor dit geen post *“in de frontlinie”* betrof en hij *“minder confrontaties [had] met de Taliban”*. Dit verklaart volgens hem ook waarom hij geen precieze informatie kan geven over de taliban die hij in het kader van zijn werk zou hebben ontmoet. Dit betoog is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn verklaringen op het CGVS dat de controlepost was gelegen op een plaats waar 3 wegen samenkwamen, gelegen tussen 3 naburige dorpen en waar verder enkel een benzinstation was (NPO, p. 18-19). Er blijkt aldus hoegenaamd niet dat het een controlepost in de stad betrof. Met dit betoog werpt verzoeker geen ander licht op de gedane vaststellingen.

Voormelde vaststellingen volstaan om vast te stellen dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn tewerkstelling voor de ALP. Nu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beroepsactiviteiten kan evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen.

4.2.9. Zelfs voor zover verder moet worden aangenomen dat verzoekers broers werkelijk werkten voor de vroegere veiligheidsdiensten, en waar overeenkomstig de beschikbare landeninformatie – zoals ook wordt aangevoerd door verzoeker – personen die vroeger tot de veiligheidsdiensten of de overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, kan verder geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker geschetste omstandigheden van de moord op zijn oom of aan de verdwijning van zijn broers, waardoor evenmin blijkt dat zijn broers thans in een problematische situatie verkeren. Hiervoor wordt gewezen op de volgende vaststellingen.

Een eerste vaststelling betreft de vaststelling dat hij op de DVZ niet reeds aangaf dat de taliban zijn ouderlijke huis binnenvielen en zijn oom ontvoerden en om het leven brachten. Verzoeker legt uit op de DVZ voornamelijk te hebben gesproken over zijn eigen werk als politieagent en zijn vrees omwille van dit werk. Hij herhaalt de aanval op zijn huis niet te hebben vermeld omdat hij er niet naar werd gevraagd en omdat zijn belangrijkste vrees die hem ertoe bracht het land te verlaten verband hield met zijn eigen werk. Nog herhaalt hij dat zijn broers ook dreigbrieven ontvingen. Verzoeker is echter allesbehalve consistent in zijn verklaringen, nu hij op het CGVS wel degelijk de dood van zijn oom aanduidde als een directe oorzaak voor zijn vertrek uit het land. Zo stelde hij over zijn oom: *“Hij werd gedood door hen en daarom vertrok ik uit mijn land”* (NPO, p. 13) en *“Ze hebben mijn oom meegenomen. Als ik daar was, zouden ze mij ook oppakken omdat ze voor mij waren gekomen en niet voor mijn oom”* (NPO, p. 32). Aldus kon wel degelijk van hem worden verwacht dat hij dit incident reeds vermeldde op het eerste moment dat hem hiertoe de mogelijkheid werd gegeven en toen hem op de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd om kort een overzicht te geven *“van alle feiten die hebben geleid tot [zijn] vlucht uit [zijn] land van herkomst”* (Vragenlijst CGVS, punt 3.5), dit des te meer gelet op het zeer ingrijpend karakter van deze aangehaalde gebeurtenis. Het uitblijven van een aannemelijke verklaring waarom verzoeker dit incident niet reeds vermeldde op de DVZ doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Een tweede vaststelling is dat de door verzoeker beschreven handelwijze van de taliban waarbij ze hem en zijn broers dreigbrieven stuurden om hen te vervoegen, afwijkt van wat is gekend over de rekrutering door de

taliban op basis van de beschikbare landeninformatie. Hieruit blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Volgens deze informatie is rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd op lokale verankering en wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker wordt beschreven, zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, komt in de tribale Afghaanse samenleving slechts zelden voor en is veeleer ongeloofwaardig. Het is ook weinig aannemelijk dat de taliban zouden pogen om lokale politieagenten of militairen te rekruteren. Verzoeker betoogt dat verweerder zich beperkt tot een algemene bewering dat de taliban gewoonlijk niet zouden rekruteren op de wijze zoals hij dit beschreef en dat de gebruikelijke wijze van rekrutering door de taliban in zijn dossier totaal irrelevant is. Hij benadrukt het specifiek karakter van zijn situatie, nu zijn familieleden werkten voor de vorige regering en hijzelf werkte als lokale politieagent, en dat de beschreven rekrutering in deze context moet worden bekeken. Hij stelt dat de motivering in de bestreden beslissing op dit punt niet objectief en onwetenschappelijk, en dus irrelevant en onjuist, is. Echter heeft de commissaris-generaal zich voor zijn standpunt wel degelijk gesteund op de beschikbare landeninformatie, zodat zijn betoog dat dit standpunt niet objectief of wetenschappelijk is ongegrond is. Hij brengt zelf ook geen concrete (landen)informatie aan die de motivering in de bestreden beslissing hieromtrent alsnog kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen of die zijn eigen verklaringen kan onderbouwen. Met zijn betoog doet verzoeker nog geen afbreuk aan de voorgaande beoordeling.

Een derde vaststelling is dat verzoeker, waar hij voorhoudt dat zijn broers vermist zijn, niet verder komt dan een louter blote bewering die hij niet aan de hand van enig feit of element kan staven (CGVS, p. 18).

Een vierde vaststelling bestaat erin dat verzoeker, hoewel hij aangaf de voorgelegde certificaten van zijn broers te hebben gelezen, hierover niets kon vertellen en verder evenmin kon vertellen door welk wapen zijn oom stief en door hoeveel kogels, terwijl dit wel wordt vermeld in de voorgelegde overlijdensakte (CGVS, p.41). Op verzoekers kritiek inzake deze vaststellingen werd reeds ingegaan.

4.2.10. Zoals blijkt uit de ter beschikking gestelde landeninformatie kunnen familieleden van personen die tot de vroegere veiligheidsdiensten of de overheid behoorden in bepaalde gevallen te maken krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker voert aan dat hij, als familielid van personen die worden gezocht door de taliban, ook bescherming behoeft, te meer nu hij is gevlucht en niet gehoorzaamde aan wat hem door de taliban werd gevraagd. In dit verband merkt de Raad echter op dat, gelet op wat voorafgaat, verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban op zoek zijn naar zijn familieleden of wraak willen nemen noch dat hij zelf niet gehoorzaamde aan de taliban. Het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van het veiligheidsdiensten of de overheid, waarvan hij a priori niet aannemelijk maakt dat dit lid zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.

4.2.11. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zelf werkte voor de ALP en om deze reden werd bedreigd door de taliban en evenmin dat hij als familielid van personen die zouden hebben gediend voor de vroegere overheid in Afghanistan concrete problemen kende of zou moeten vrezen. Hij kan aldus niet overtuigen dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar zijn land om deze reden een gegronde vrees voor vervolging door de taliban heeft.

4.2.12. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (toegeschreven) verwestering en/of normoverschrijding.

4.2.13. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, stening, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij

wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

Sommige bronnen geven aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn “verwesterd”, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten,

gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

4.2.14. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa, volstaat dus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota allereerst een foto van een bezoek dat hij met vrienden bracht aan een kerk. De loutere voorlegging van een dergelijke foto laat de Raad echter niet toe kennis te nemen van de concrete beweegredenen van verzoeker om deze kerk te bezoeken. Een dergelijke foto zegt op zich weinig tot niets over de denkbeelden van verzoeker of de mate waarin hij de Belgisch waarden en normen zou hebben overgenomen. Op de zitting geeft hij hierover slechts aan dat dit een gewoon bezoek betrof met vrienden, en hij niet om religieuze redenen aanwezig was in de kerk. Op het CGVS gaf hij aan zelf nog steeds zijn soennitische geloof te praktiseren (NPO, p. 6)

Daarnaast voegt verzoeker 2 foto's en een usb-stick met *“videofragmenten”* inzake een concert dat hij met vrienden bijwoonde in België. Wat betreft de usb-stick wordt er allereerst op gewezen dat de procedure bij de Raad overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet schriftelijk is. De usb-stick kan niet worden aanzien als een geschrift of schriftelijk stuk. De Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken dan schriftelijke stukken, zoals usb-sticks. De Raad stelt tevens vast dat wanneer hij na de terechtzitting en tijdens het beraad de usb-stick zou openen en bekijken, de rechten van verdediging van verweerder zouden worden geschaad. Verweerder is immers in de onmogelijkheid om op afdoende wijze kennis te nemen van de inhoud van de usb-stick zodat hij hierop geen opmerkingen kan laten gelden. Bovendien kan de usb-stick een computervirus bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computers of het netwerk van de Raad kan verspreiden. Hoe dan ook wijst de Raad op wat volgt. Verzoeker licht op de zitting toe dat het een opname betreft die is gemaakt tijdens een concert waar hij in België met vrienden naartoe is geweest, al kan hij zich niet herinneren wie er optrad. Hij deelt nog mee dat zij *“vanuit de school naar dit concert zijn gebracht”*. De foto's en videofragmenten kunnen aldus weinig meer zeggen dan dat verzoeker met vrienden mee is gegaan op een schooluitstap en dit naar een concert.

Deze voorgelegde elementen zijn op zich niet voldoende opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een

redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. Uit de voorgelegde stukken kan weinig worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies die dit heeft op zijn persoon. Hij schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Hij beperkt zich verder ook tot zeer algemene en niet concreet onderbouwde beweringen dat hij in België bepaalde waarden zou hebben aangenomen die volledig in strijd zouden zijn met de tradities en levensstijl in zijn land van herkomst of dat zijn persoonlijkheid en opvattingen zijn beïnvloed door de Westerse waarden en normen. Evenmin kan hij op concrete, precieze en overtuigende wijze aantonen dat hij standpunten inneemt die zouden afwijken van de religieuze en politieke opvattingen van de taliban.

Er moet verder worden aangenomen dat verzoeker bij vertrek uit Afghanistan reeds 26 jaar oud was. Aldus kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar de Afghaanse waarden en normen voor hij naar Europa en België kwam en dat hij er volop deelnam aan het maatschappelijke leven. Hij ga zo ook aan reeds beroepsactief te zijn en er in een winkel te hebben gewerkt (NPO, p. 15). Aldus kan niet worden aangenomen dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer, ook al zijn deze waarden en normen intussen aangescherpt als gevolg van de machtsovername door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Hij toont niet concreet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Verzoeker moet bovendien redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen, nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (NPO, p. 10).

4.2.15. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermings-verzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Er werd reeds vastgesteld dat verzoeker na aankomst in België nog contact heeft met zijn familieleden in Afghanistan. Uit niets kan blijken dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.2.16. Verzoeker voert nog aan dat hij, bij een terugkeer naar Afghanistan, dient te reizen met een Afghaans paspoort dat door de ambassade in Brussel wordt afgeleverd, dan wel met een laissez-passer, waaruit meteen zal blijken dat hij in het Westen heeft verbleven. De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is, nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat hij geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht van de taliban zou staan. Nu hij geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, blijkt evenmin dat zijn betoog dat bij een ondervraging snel duidelijk zal worden dat bepaalde waarden of gewoonten uit het Westen fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit, enige grond heeft.

Waar verzoeker opmerkt dat hij ofwel via de door de taliban gecontroleerde luchthaven van Kaboel ofwel, als hij over land reist, via verschillende checkpoints zal moeten passeren, verwijst de Raad naar wat hierboven werd uiteengezet. Daaruit blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De Raad ziet niet in waarom een checkpoint in de luchthaven anders zou zijn dan de overige controleposten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas zoals hierboven werd vastgesteld, toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten en maakt hij evenmin aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de

taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdoleerd.

4.2.17. In zoverre verzoeker gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er op dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegings-dossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïdoleerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.2.18. Wat betreft de verwijzing naar een artikel waarin melding wordt gemaakt van één interview dat een woordvoerder van de taliban in augustus 2021 gaf aan een Oostenrijkse krant, kan hieruit ook bezwaarlijk worden afgeleid dat in de praktijk en in concreto vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Het eigenlijke interview of de concrete vraagstelling of context kunnen uit het aangehaalde artikel ook niet worden afgeleid. Verzoekers voor het overige algemene betoog over zijn vrees als ongelovige te worden gezien bij terugkeer naar Afghanistan, kan evenmin anders doen besluiten. Hij laat immers na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan als 'ongelovige' zal beschouwen, te meer hij zichzelf nog steeds als soennitische moslim beschrijft en aangaf zijn geloof te praktiseren (NPO, p. 6). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom riskeert te worden vervolgd.

4.2.19. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.20. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassings-gebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Waar verzoeker aanvoert dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, wijst de Raad erop dat dit standpunt niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat de sharia heeft ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landen-informatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en inter-nationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een

opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

De Raad is hierbij van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de facto-regering aanwezig is (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43).

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoeleinen, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *“Afghanistan Country Focus”* van november 2024, p. 59: *“In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.”*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt.

Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan – Country Focus”* van november 2024 nog steeds actueel.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Een schending van de artikelen 48/3, 48/4 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, wordt opgemerkt dat ter zake elke toelichting ontbreekt, zodat deze onderdelen van de middelen onontvankelijk zijn. Deze artikelen handelen bovendien over volgende verzoeken om internationale bescherming en thans ligt geen dergelijk verzoek voor.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in deze wetsbepalingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in

staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt benadrukt dat in de huidige procedure het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. In het verlengde hiervan kan verzoeker evenmin dienstig een schending aanvoeren van artikel 13 van het EVRM.

Ten slotte blijkt niet dat verzoeker dienstig de schending kan aanvoeren van de aangehaalde artikelen van de richtlijn 2011/95/EU of van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het kind. Allereerst werd de voormelde richtlijn omgezet in de Belgische rechtsorde. Verzoeker toont niet aan dat de nationale omzettingsmaatregelen incorrect of ontoereikend zijn en dat hij zich nog rechtstreeks op een schending van deze artikelen kan beroepen. Verder moet worden aangenomen dat verzoeker reeds meerderjarig is. In dit verband ontbreekt trouwens ook elke concrete toelichting in het verzoekschrift.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.9. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftieng door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS